

listja in trave po njihovem hvalisanju) in izstrelil vsaj eno samo kroglo proti izseljeniškim požigalskim grdobam, ki so izselile celo tamkajšnjega župnika in kaplana, čeprav ne obvezno, ampak po njihovi odločitvi.

Ne bom opisoval nasilja povojnih »osvoboditeljev« proti vrnjenemu župniku, »angelu taborišča«. Stari Komenci še pomnijo tovariše! Resnica najde vedno oviro v tradicionalnem agitpropu »tršic in tovarišev« (vojakov revolucije), ki so vedrili v izobraževanju povojnih generacij in njihovih otrok, ki pomenijo še današnjo generacijo poosamosvojitvenih (po sili razmer) titoistov v ohranitvi zločinskosti pravljič PIF-OF-NOB.

Naj tu navedem, da se teh proslav in slovesnosti »obvezno« udeležujejo tudi otroci osnovne šole, ki ima še zmeraj ime analfabela – zločinca Antona Šibelje - Stjenke, akterja grozodejstev, ki jih niso odobraval niti nekateri njegovi bolj občutljivi in civilizirani borci; eden se je baje celo preselil v Italijo, ker so ga nekatera dejanja po ukazu Stjenke tako pretresla, da ni hotel o tem niti govoriti; taka so pričevanja starejših domačinov, tudi tista, da so ljudje po znanem Stjenkovem »herojstvu« pričakovali, da bo okupator enostavno postrelil, ne pa »samo« izgnal prebivalce omenjenih vasi. Na prireditev prideta tudi združena pevska zbor Gorjansko in Komen ter komenski pihalni orkester. Groza! Spominske slike teh dogodkov iz leta 1944 kažejo tudi učencem in drugim na raznih razstavah, toda le tiste o požigu in izgnanstvu, zanesljivo ne tistih, ki sem jih jaz objavil v *Dražgošah na Krasu*, ki pričajo o »slavni herojski bitki.« Si predstavljate, da bi odbor neke pomladne stranke povabil otroški pevski zbor ali omenjena zbor ter orkester na strankarsko prireditev? Kako bi »vsi« vreščali o politizaciji kulturnih društev? Da bo mera polna, bo kot slavnostni govornik nastopil kar »naš drugi človek« »slovenskega zgodovinopisja« (prvi je Repe), sam Giuseppe Pierazzi iz »našega« zamejstva, ki je bil eden od janičarskih članov PSI (Partito Socialista Italiano); to je tiste socialistične stranke, ki je imela glasilo *Avanti*, katerega urednik je pred časom bil sam Benito Mussolini, znani ekstremni socialist, član leve kamarile nacikomunofašizma v 20. stoletju. Kaj bo on povedal, bomo še slišali, zelo verjetno bomo zelo ploskali in vpili »tako je«, ko bo ponavljal že prežvečene floskule titoistične »pozitivne« preteklosti ter nespodobnosti »princa teme« Janeza Janše, ki baje ogroža »našo« nezaželeno osamosvojitvev Jugoslovenije.

Pavel Ferluga, Komen

Ogabno ponavljanje Dražgoš

Kot sem pred leti opisal Dražgoše na Krasu z enakim naslovom, ki ga je uporabil Igor Kršinar v še originalnem Magu, predhodniku današnjega Reporterja, si nisem mislil, da bom ta argument moral ponoviti po tolikih letih, in sicer zaradi vztrajnosti ZZB v lažnem zavajanju javnosti v opisovanju teh tragičnih dogodkov. Ta prispevek pišem po vabilu, ki sem ga prejel 31. januarja t. l., torej tri dni pred »proslavo«, ki jo prirejajo, citiram, »združenje borcev za vrednote nob komen, društvo izgnancev komen in občina komen«, in to v »kulturnem domu« v Komnu (mimogrede: še danes so na freskah na stenah tega »hrama kulture« upodobljeni komunistični ubijalci rdeči zvezdarji in revolucionarji, ki s slovenstvom nimajo nič skupnega) ob 15. uri, povezano s spominsko slovesnostjo, obletnice požiga vasi Komen, Divči, Mali Dol, Tomačevica in Branik, ter izгона prebivalcev v Nemčijo 15. 2. 1944; naj tu ponovno omenim, da se je tragični dogodek, opisan v članku *Dražgoše na Krasu*, dogdil kar 12 dni pred okupatorskim revanšizmom. To je bilo v tistem času kar dolgo, da bi se lahko »slavni« Južnoprimorski odred opogumil (bilo jih je kot